

υποστάθμη

υποστάθμη, η, ουσ. [<αρχ. ὑποστάθμη], η υποστάθμη·

- άνθρωπος κατωτάτης υποστάθμης, βλ. λ. [άνθρωπος](#)·

- άνθρωπος τελευταίας υποστάθμης, βλ. λ. [άνθρωπος](#)·

- άνθρωπος χαμηλής υποστάθμης, βλ. λ. [άνθρωπος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας